
เครื่องพิมพ์ดีด

รอยกดที่ไม่มีวันเจียบ

นิยายลึกลับ • MYSTERY NOVELLA

ปรัศวภาควิไลม

ข้อมูลลิขสิทธิ์

ชื่อเรื่อง: เครื่องพิมพ์ดีด

ชื่อรอง: รอยกดที่ไม่มีวันเจียบ

ผู้เขียน: ปรีศวภาควิไลม

ภาษา: ไทย

สงวนลิขสิทธิ์ เนื้อหา ตัวละคร และเหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้เป็นงานสร้างสรรค์ ตัวละคร สถานที่ และเหตุการณ์บางส่วนเป็นเรื่องสมมติ ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์จริง เป็นเหตุบังเอิญ ห้ามทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นการอ้างอิงโดยชอบด้วยกฎหมาย

หมึกอาจเลือนหายไปจากกระดาษ
แต่แรงกดของคนบางคน—ไม่เคยหายไปจากความจริง

สารบัญ

01	เครื่องมือที่ไม่มีเจ้าของ	6
02	คำชู้บนผ้าหมัก	12
03	นกยูงแก้วหายไป	17
04	ลายนิ้วมือของเหล็ก	22
05	กระดาษแผ่นล่าง	26
06	คนที่จำเสียงได้	30
07	สิบเอ็ดนาฬิกาสี่สิบเจ็ด	34
08	ตัวอักษรที่โกหก	39
09	ห้องเก็บฉาก	44
10	รอยนิ้วมือของคนตาย	49
11	กระดาษจากอียิปต์	54
12	คืนโคมพันทวง	58
13	เครื่องพิมพ์ดีดตัวที่สอง	64
14	สิ่งที่แรงกดทิ้งไว้	69

เครื่องมือที่ไม่มีเจ้าของ

ฤดูหนาวปี 2000 มาถึงเมืองเวียงคำเร็วกว่าทุกปี

ลมจากแนวเขาลอดเข้ามาตามช่องไม้ของร้าน “ริยะเครื่องเขียนและซ่อมพิมพ์ดีด” พัดกระดาษคาร์บอนบนโต๊ะให้กระพือเหมือนฝูงนกสีดำ ริยะต้องใช้ที่ทับกระดาษรูปช้างวางกดไว้ ก่อนก้มกลับไปจัดฟันเฟืองเล็กเท่าเมล็ดข้าวสารในเครื่องโอลิมเปียสี่เขี้ยวไขก

เสียงวิทยุทรานซิสเตอร์บนชั้นดั่งข่าวการเตรียมงานเทศกาลโคมพันดวงซ้าเป็นรอบที่สาม ผู้ประกาศหญิงพูดถึงชิ้นงานสำคัญของปี—“นกยูงแก้ว” ประติมากรรมกระจกโบราณจากคุ้มเจ้าหลวง ซึ่งจะถูกนำออกแสดงต่อสาธารณะเป็นครั้งแรกในรอบสี่สิบปี พิธีเปิดกำหนดไว้คืนวันรุ่งขึ้น คนทั้งเมืองจึงเหลือเวลาเตรียมงานอีกไม่ถึงสองวัน

ริยะไม่ได้เงยหน้า เขากำลังฟังเสียงอื่น

แกร็ก

เฟืองจักรดาวสะกดหนึ่งซี่

เขาหมุนลูกบิดย้อนกลับ คราวนี้เสียงเป็นแกร็ก—แกร็ก สม่่าเสมอ เขายิ้มบางๆ เครื่องจักรมักบอกอาการตรงไปตรงมา ต่างจากคนที่ชอบซ่อนคำจริงไว้หลังคำสุภาพ

ระฆังเหนือประตูดังกรู๊งกริ๊ง

“ร้านยังรับงานไหม”

ชายคนหนึ่งยืนย่อนแสงอยู่หน้าร้าน เสื้อแจ็คเก็ตทหารเก่าสีน้ำตาลปิดถึงคาง หมวกไหมพรมดิ่งต่ำเกือบชนคิ้ว เขาวางกระเป๋าไม้สีเหลี่ยมบนพื้นด้วยมือที่สวมถุงมือผ้าฝ้าย

“รับครับ แต่ถ้าจะเอาก่อนงานเทศกาลคงไม่ทัน” รียะตอบ

“แค่ล้าง อัดจารบี เปลี่ยนผ้าหมึก ถ้าจำเป็น”

เสียงของชายคนนั้นแหบเหมือนคนเพิ่งหายหวัด เขาไม่ก้าวพ้นธรณีประตู ทั้งที่ลมข้างนอกทำชายเสื้อสั่น

รียะเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนแล้วคุกเข่าเปิดกระเป๋า ตัวเครื่องข้างในเป็น Royal Quiet De Luxe สีดำ ผลิตช่วงต้นทศวรรษ 1950 ขอบนิกเกิลหม่น แต่แป้นกลมยังอยู่ครบ

ของดี ไม่ใช่ของที่ใครจะยกมาทิ้งโดยไม่รู้คุณค่า

“ชื่อเจ้าของครับ”

ชายคนนั้นหยิบธนบัตรห้าร้อยพับครึ่งวางบนตู้โชว์ “เดี๋ยวมารับ”

“ผมต้องเขียนใบรับซ่อม”

“ไม่ต้อง”

ริยะเงยหน้าขึ้นทันเห็นเพียงรอยแผลสีขาวสั้นๆ ตรงข้อนิ้วชี้ซ้าย ก่อนมือจะหดกลับเข้ากระเป๋า

“เครื่องเก่าอย่างนี้ ถ้ามีชิ้นส่วนแตก ค่าใช้จ่ายอาจเกิน—”

“ทำเท่าที่เงินพอ”

ชายคนนั้นหันหลัง ระวังประตูดังอีกครั้ง แล้วร่างก็หายเข้าไปในหมอกบางกลางถนน

ริยะตามออกไปถึงหน้าร้าน เห็นท้ายรถกระบะสีเข้มแล่นพ้นหัวมุม แต่ป้ายทะเบียนถูกโคลนพอกจนอ่านไม่ได้

“ลูกค้าหรือโจรปล้นธนาคาร” เสียงหนึ่งดังจากร้านขายน้ำชาข้างๆ

ป้าจันทร์เพ็ญโผล่หน้าจากม่านลูกปิด มือหนึ่งถือกาน้ำ อีกมือถือถ้วยสองใบ นางอายุห้าสิบปลายๆ แต่รู้ข่าวทุกบ้านเร็วกว่าวิทยุท้องถิ่น

“ถ้าเป็นโจรจริง คงไม่ทิ้งเงินไว้เยอะขนาดนี้ครับ”

“โจรที่ฉลาดทิ้งเงินไว้ให้คนเลิกสงสัย”

“ป้าคุณละครเยอะไปแล้ว”

“แล้วเฝ้าคุณน้อยไป”

ป้าส่งซาให้ ก่อนมองเครื่องดำบนพื้น “เครื่องนี้เหมือนของครูวิบูลย์”

มือริยะหยุดกลางอากาศ